

Vrienden van de Jezus-Openbaring door de schrijfknecht en schrijfprofeet Jakob Lorber voelen zich met alle mensen van de wereld verbonden als schepsels en kinderen van één en dezelfde Vader. Deze hemelse Vader belichaamde Zichzelf ongeveer 2.000 jaar geleden in de Jezus Christus en manifesteerde Zich als Heiland en Leraar pas op zijn dertigste jaar, gedurende drie jaar. De geestvrienden van de Goddelijk Openbaring [h]erkennen in deze eeuwige bekendmaking een nieuw en groot Woord van God (het bijbelse evangelie van Johannes!) en beogen te komen tot een gezamenlijke vreugdevolle uitwisseling over de gehele wereld..

ZELFBESCHOUWING – ZELFONDERZOEK

Homepage: www.neueoffenbarungen.de

E-mail: neue.offenbarung@gmail.com

In dit bulletin

- Israël tussen letter en geest -
- De verborgen wereldgeschiedenis van Juda -
- Jozef en de laatste strijd van de mensheid -

Reacties_{van}
lezers
_{en}contacten

Zelfbeschouwing - Zelfonderzoek

contacten - nieuws – reacties

www.neueoffenbarungen.de

E-mail: neue.offenbarung@gmail.com

SPECIALE UITGAVE

Wilhelm uit Duitsland schreef

Hallo Gerard,

Dank je wel voor het bulletin. De paus heeft samen met het hoofd van de mohammedanen (moslims) in de moskee in de richting van Mekka gebeden. Ter gelegenheid daarvan heeft een mohammedaan uit Marokko de website www.ewiseite.de, met de hele catechismus van de christenen voor de wereldwijde Lorberianen, op internet gezet.

Groet aan God, Wilhelm

Redactie: Wilhelm legt hier een bijzonder en actueel verband tussen interreligieuze ontmoetingen en het online toegankelijk maken van geestelijke bronnen..

..*.*.*.*.*

Hartelijke groet uit Italië

Redactie: We nemen de hartelijke groeten van **Damiano uit Italië** dankbaar mee in de kring.

..*.*.*.*.*

Een vraag van Franz Xaver uit Zwitserland

Franz Xaver stelt vanaf het Vierwaldstättersee een heel terechte en scherpe vraag die veel Lorber-lezers bezighoudt wanneer ze stuiten op schijnbare natuurwetenschappelijke tegenstrijdigheden.

Beste Lorber-vrienden,

‘Hoe kan het dat in de geschriften van Jakob Lorber een ringelslang (ringelnatter) giftig is? [BM.01_020,18] Of kan de tijger veroordeeld worden omdat hij zo gruwelijk en bloeddorstig is? Wie gaf de adder (viper) en de ringelslang het dodelijke gif?

Kent iemand nog andere duidelijk foutieve inhouden? Niet dat ik het kind met het badwater wil weggooien, maar dit soort zaken willen we niet geheimhouden en misschien zijn er wel verklaringen voor?’

Liefs en groeten, Franz Xaver Müller

..*.*.*.*.*

Redactie: Frans uit Zwitserland stelt ons een vraag hoe dat nu zit met het verhaal in Lorbers geschriften over de ADDER. (Duits: Natter) We hebben naar aanleiding van zijn vraag ons juli-thema daarop gebouwd. Mochten er echter lezers zijn die nog op de vraag van Frans willen reageren, dan zullen we dit natuurlijk publiceren.

Goed om te weten: Waar in deze uitgave naar Lorber wordt verwezen, komt het woord niet van Lorber zelf, maar van Jezus. Uit praktisch oogpunt hebben we ervoor gekozen om deze gangbare formulering in de artikelen te blijven gebruiken.

Lieve lezers,

Dit bulletin is geschreven vanuit het perspectief van de zogenaamde *overeenstemmende leer* zoals die in de negentiende eeuw opnieuw werd verwoord in de geschriften van Jakob Lorber, in samenhang met bijbelse profetie, Hebreeuwse taalstructuren en getalsmatige (gematrisc) lezing van de Schrift.

De lezer wordt uitgenodigd om de hier uitgewerkte lijnen niet primair te benaderen als een modern-religieuze analyse, maar als een samenhangend geestelijk interpretatiekader waarin tekst, getal, naam en geschiedenis met elkaar in overeenstemming staan. Binnen deze benadering worden Bijbelgedeelten, profetische beelden en taalkundige structuren niet los van elkaar gezien, maar gelezen als verschillende lagen van één werkelijkheid die zowel innerlijk als uiterlijk werkzaam is.

De artikelen die elkaar opvolgen bewegen zich tussen schriftuitleg, symbolische taal, historische duiding en gematrisc analyse. Daarbij wordt consequent uitgegaan van de overtuiging dat de zichtbare wereld een uitdrukking is van een diepere geestelijke orde, waarin gebeurtenissen, volkeren en namen niet willekeurig naast elkaar staan, maar een onderlinge samenhang vertonen die in de traditie van Lorber en verwante mystieke stromingen wordt aangeduid als “overeenstemming”.

In dat licht worden ook hedendaagse spanningsvelden in het Midden-Oosten, waaronder de relatie tussen Iran, Israël, Gaza, Libanon en de bredere regio, niet uitsluitend gelezen als geopolitieke feiten, maar als uitdrukking van grotere historische en geestelijke lijnen die reeds in de profetische literatuur worden aangezet. Deze benadering vraagt van de lezer geen instemming met een politieke visie, maar wel bereidheid om meerdere lagen van betekenis naast elkaar te laten bestaan.

De gebruikte getalsanalyses, Hebreeuwse woordstudies en verwijzingen naar Lorber-teksten zijn bedoeld als interne bewijsvoering binnen dit denkkader zelf. Zij functioneren niet als externe wetenschappelijke verificatie, maar als samenhangende symbolische grammatica die binnen deze traditie betekenis draagt.

Dit bulletin is daarmee nadrukkelijk geschreven voor lezers die vertrouwd zijn met deze wijze van lezen en interpreteren, waarin letter, getal en geestelijke betekenis niet gescheiden worden, maar als één geheel worden benaderd. G.

..*.*.*.*.*

De slang die niet is wie zij lijkt

‘Een kleine ontdekkingsstocht door de taal van Jakob Lorber – en wat zij onthult over het kwaad’

Terwijl we ons straks laten meevoeren door de grote getallen en de ijzeren schenkels van Daniëls beeld hierna, blijven we eerst steken bij een enkel woord: het Duitse woord voor Natter. Een ringslang, denken wij. Onschuldig. Een beestje dat in het gras glipt en geen kwaad kan. Maar Lorber gebruikt dat woord anders. En in die kleine verschuiving – die ene lettergreep die niet dekt wat wij denken – schuilt een heel ander verhaal over goed en kwaad, over waarheid en leugen, over de sluipende giftige invloeden die de menselijke ziel kunnen verlammen. Laat onszelf meenemen in dat verhaal.

1. De valse vriend

We kennen het fenomeen: een woord dat in twee talen hetzelfde klinkt, maar iets heel anders betekent. In het Engels is ‘actual’ niet “actueel” maar “werkelijk”. In het Duits is ‘bekommen’ niet “krijgen” maar “ontvangen”. Maar hier is het nog verraderlijker: het gaat om het eigen taalgevoel dat door de tijd heen is verschoven.

Het Duitse ‘Natter’ – dat voor onze Nederlandse en Duitse oren precies klinkt als ‘atter’, is het oude woord voor adder. Je voelt de giftige beet, de venijnige angel. Maar de moderne Duitser ziet een onschuldige ringslang, een ‘Ringelnatter’, die hooguit een visje vangt en verder niemand kwaad doet.

Toen Jakob Lorber in het midden van de negentiende eeuw zijn hoorbare teksten dicteerde – via het innerlijk gehoor vanuit het “innerlijk Woord” – gebruikte hij het woord ‘Natter’ nog in de oude, Bijbelse betekenis. Luther had in zijn Bijbelvertaling gesproken over ‘Otterngesücht und Nattern’ – en daarmee verwees hij naar de giftige woestijnslangen, de adders, de dragers van dodelijk gif.

Wanneer wij vandaag dus Lorbers woord ‘Natter’ lezen en denken aan een onschuldige kronkelaar in het gras, trappen we op een valse vriend – niet tussen de schrijf- en spreektaal, maar tussen woorden die hetzelfde zijn gebleven; alleen is de betekenis verschoven. En wie niet oplet, mist de waarschuwing.

2. Lorber bedoelt de slang als drager van het kwaad

In de geschriften van Jakob Lorber – we noemen hier enkele bronnen – is de slang nooit neutraal. Nooit biologisch en nooit toevallig.

Neem het 'Grote Johannes-Evangelie' (een van zijn omvangrijkste werken, waarin hij de gesprekken van Jezus met zijn discipelen in een verhalende, vaak sterk uitgebreide vorm weergeeft). Daar lezen we passages waarin Jezus waarschuwt voor "de oude slang", "de giftige adder", "de 'Natter' die in het gras ligt en in de hiel bijt". Lorber citeert hier niet letterlijk Genesis 3:15, maar hij verbeeldt het. De slang staat symbool voor de leugen, de verleiding, de giftige rede die het hart binnendringt en de liefde verstikt.

In een ander werk, 'De Huishouding van God', beschrijft Jezus via Lorber, hoe in de oude tijden – de eerste, gouden kerk – de mens nog doorzichtig was als kristal. Er was geen bedrog, geen sluipende boosheid. Pas toen de mens zich afkeerde van de innerlijke liefde, kreeg de slang – het principe van de listige, splitsende rede – vat op de ziel. En die slang, schrijft Lorber, is "giftig als een adder", ook al noemt hij haar 'Natter'.

De bronnen zijn duidelijk: in 'De Natuurlijke Zon' en in 'De Aarde' gebruikt Lorber het woord 'Natter' consequent in passages over moreel bederf, over valse profeten, over "slangen die in het paradijs van de kerk kruipen" en in geestelijke zin adders worden genoemd.

3. De kruis-adder – een bijzonder symbool

En dan is er nog een andere slang die in de Duitse natuur voorkomt: de 'Kreuzotter', de gewone adder ('*Vipera berus*'). Haar naam is een klein wonder op zich. 'Kreuz' betekent kruis. Waarom kruis? Omdat deze giftige slang op haar rug een donkere zigzagtekening draagt die soms de vorm van een kruis aanneemt, en op haar kop een patroon dat op een X of een kruis lijkt.

De middeleeuwse mens zag daarin een teken. God had zelfs aan de giftigste slang van het land een kruis meegegeven – alsof de natuur zelf preekte dat ook het kwaad uiteindelijk onder

het teken van verlossing staat. In sommige volksverhalen werd de 'Kreuzotter' daarom met een zekere eerbied behandeld: zij draagt het kruis, zij mag niet zomaar worden gedood.

Lorber kent dit symbool. In zijn 'Bisschop Martinus' – een dialoog over de strijd tussen goed en kwaad – laat hij een oude kluizenaar zeggen:

"De adder draagt het kruis op haar rug, maar haar beet is nog steeds dodelijk. Zo dragen ook de valse leraren de naam van Christus, maar hun woorden zijn gif."

Hier zien we hoe Lorber het natuurlijke symbool – de 'Kreuzotter' – transformeert tot een geestelijke waarschuwing: uiterlijke vormen kunnen bedriegen. Wat eruitziet als een kruis, kan een adder zijn.

4. De verbinding met Iran, Israël en de giftige tong

Iran, afkomstig uit nobele generaties', de 'Aryanam' met grote geschiedenis. Juist omdat deze twee krachten in exact hetzelfde geografische en geestelijke gebied (het oude Perzië/Iran) zijn ontsproten, resoneren hun klanken in het verborgene met elkaar. Het is alsof de hoogste geestelijke roeping van het land en zijn diepste kosmische beproeving in elkaars naam weerspiegeld worden:

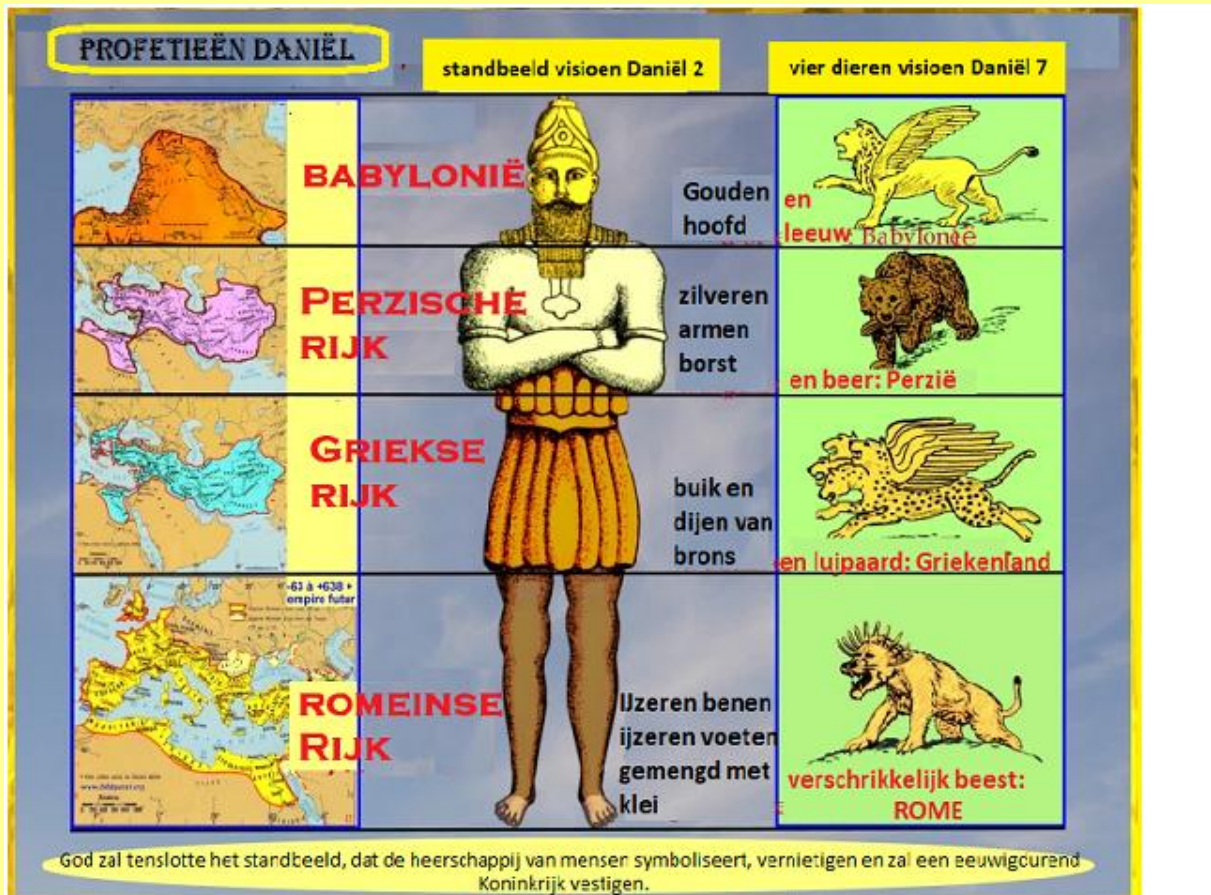
- **De buitenkant (De roeping):** *Aryanam* (IRAN) — het land dat bestemd was voor de nobelen, het licht, de geestelijke mens.
- **De schaduwzijde (De beproeving):** *Ariman* — de kosmische tegenstrever die juist in datzelfde gebied probeert het licht te verduisteren en de materie te verharderen.

Het Perzische hoogland is in de geestelijke geschiedenis altijd het absolute slagveld geweest tussen het pure licht en de diepste duisternis. Dat die twee namen in de klank zo dicht bij elkaar liggen, voelt daarom bijna niet als toeval: waar het licht zich het krachtigst wil manifesteren (*Aryanam*), daar is de schaduw (*Ariman*) het dichtstbij.

Waarom is dit alles relevant voor de tekst over de geheime wereldgeschiedenis, de gematria van de voet, en de spanning tussen Iran en Israël?

Omdat in de esoterie van Lorber – en van Swedenborg – de slang altijd correspondeert met een bepaalde geestelijke toestand. En die toestand is: de zuiver verstandelijke, liefdeloze waarheid die zich voordoeft als licht, maar in werkelijkheid verdeelt, vergiftigt en doodt.

Denk terug aan de "ijzeren zenuw" in de nek (Jesaja 48:4). Denk aan de harde, koude wet zonder innerlijke liefde. Dat is precies het terrein van de 'Natter' in Lorbers vocabulaire: een schijnbare waarheid die, omdat zij de liefde mist, verandert in een adderbeet.

Wanneer de tekst spreekt over "Perzen en Meden" als louter historische archetypen, zonder de levende islamitische traditie te erkennen, dan is dat geen onschuldige ringslang – het is een giftige reductie, een manier om een hele beschaving onzichtbaar te maken. De leugen zit niet in de feiten, maar in de weglating. En die weglating, fluistert de Heer via Lorber, kruipt als een adder in het paradijs van de kennis.

De staat Israël – gereduceerd tot "een land dat zich Israël noemt, het voormalige Palestina" – wordt eveneens gebeten door dezelfde slang. De erkenning van de Joodse wortels wordt wel uitgesproken, maar tegelijk wordt de politieke realiteit van die staat stilletjes ontkend. Geen openlijke vijandschap, maar een giftige ondertoon die dieper werkt dan een openlijke aanval.

Jezus zou zeggen: kijk uit voor de 'Natter' die spreekt met de woorden van de waarheid, maar in haar hart de splitsing draagt. De ringslang is onschuldig; de adder is dodelijk. Het verschil zit niet in de uiterlijke schubben, maar in het gif.

5. Wat wij kunnen leren is de noodzaak van liefdevolle waarneming

Jezus' belangrijkste boodschap via Lorber – en dat is misschien het mooiste dat uit deze taalkundige verwarring oprijst – is dat geen enkele waarheid zonder liefde werkelijk waar is. Kennis zonder barmhartigheid wordt een adder. De letter zonder de geest wordt een dodelijke beet.

In het 'Grote Johannes-Evangelie' (deel 6, hoofdstuk 127) laat Jezus Lorber schrijven: "Want zoals de adder (die Natter) in het gras ligt en de hiel van de wandelaar bijt, zo ligt de leugen in de schone woorden van de wijzen dezer wereld, en zij bijt de ziel die niet waakzaam is."

En even verder:

"Maar wie Mij liefheeft, die proeft de woorden; voor hem verandert het gif in honing, want de liefde maakt alle dingen doorzichtig."

Dat is de sleutel. Wij worden uitgenodigd om niet alleen te weten wat Lorber schreef, maar om liefdevol te proeven – om te onderscheiden wanneer een woord een ringslang is (onschuldig, biologisch, feitelijk) en wanneer een adder (giftig, splitsend, liefdeloos).

De tekst over Iran en Israël die wij straks analyseren, bevat beide. Er zijn passages van grote kennisrijkdom – de gematria, de anatomie, de getallen. Maar er zijn ook passages waar de adder kruipt: de geringschattende toon over de Joodse "ijzeren nek", de onzichtbaarmaking van de islam, de stille claim dat het moderne Israël geen vervulling van de belofte is.

Jezus zou zeggen: *'lees met het hart!'* *'Waar je de kou voelt, daar ligt de adder op de loer!'* *'Waar je de warmte voelt daar is de Geest!'*

Bronnen

De volgende werken van Jakob Lorber bevatten de besproken passages over de 'Natter':

- *'Het Grote Johannes Evangelie'* (1851-1864) – met name band 3, hoofdstuk 52; band 6, hoofdstuk 127; band 8, hoofdstuk 89. Hierin wordt de slang (de 'Natter') consequent als symbool van de leugen en de valse rede gebruikt.
- *'De Huishouding van God'* (1851-1855) – band 1, hoofdstuk 34-36, waar Lorber de "oosterse slang" (de Perzische dualistische traditie) bespreekt als een vroege, nog onvolmaakte vorm van waarheidszoeken.
- *'De Natuurlijke Zon'* (1857) – hoofdstuk 42, over de overeenstemmingen tussen dierlijke wezens en geestelijke toestanden. Hier legt Lorber uit dat de 'Natter' de "liefdeloze wetenschap" vertegenwoordigt.
- *'Bischof Martinus'* (een dialoog) – een passage over de 'adder' als drager van het kruissymbool, maar nog steeds giftig.

Voor de taalkundige achtergrond:

- Luthers Bijbelvertaling (1545) – Mattheüs 3:7, 12:34, 23:33: adderengebroid.
- Grimms Wörterbuch (1854) – lemma 'Natter': 'in de oudere taal ook voor de giftige adder.

Wanneer wij dus de volgende keer bij Lorber een 'Natter' tegenkomen, denk dan niet aan een rustige ringslang op een zonnige oever. Denk aan de adder die in het paradijs fluisterde, aan de beet die de hiel van de mensheid verlamde, aan het gif van de liefdeloze waarheid.

En onthoud: het verschil zien tussen de ringslang en de adder – dat is niet alleen een kwestie van reptielen- en amfibieënkunde. Het is een zaak van geestelijk onderscheidingsvermogen. En dat, lieve lezer, is misschien wel een van de belangrijkste gaven die Lorbers geschriften ons willen schenken.

De Perzen, de Meden en Palestina

‘Een geestelijke en esoterische schets’

Het Midden-Oosten neemt in het huidige wereldgebeuren een prominente plaats in. In de berichtgeving zien we spanningen tussen landen die in de Bijbelse profetieën voorkomen onder oude namen — zoals 'Perzen en Meden' (het huidige Iran) en een staat die zich sinds 1948 'Israël' noemt, op het grondgebied van het voormalige Palestina.

Wij proberen hier géén politieke analyse te geven van het conflict. In plaats daarvan willen we een geestelijke en esoterische schets maken: wat is de diepere, verborgen laag onder de oppervlakte van het wereldtoneel? We baseren ons daarbij niet op nieuwsfeiten, maar op twee bijzondere bronnen: de geschriften van de christelijke ziener Jakob Lorber (19e eeuw) en de Hebreeuwse Geschriften van het Oude Testament.

Onze vraag is welke kosmische rollen spelen de geestelijke erfgenamen van Juda, Jozef en de oude Perzische rijken in het goddelijke heilsplan? Waarover straks meer.

De geheime wereldgeschiedenis

‘Een geestelijke blauwdruk van Daniëls profetie, de gematria van de voet, de kosmische taakverdeling tussen Juda en Jozef.’

De verborgen stromen van de heilsgeschiedenis voltrekken zich niet in een vacuüm van opeenvolgende, toevallige jaartallen. Ze vormen een wetmatige, levende kosmogonie. Wie de geschiedenis van de mensheid en de diepe mysteries van het volk Israël wil begrijpen, moet leren kijken door de bril van de overeenstemmende leer — de universele wetenschap van de vroege mensheid, die door zieners als Emanuel Swedenborg en Jakob Lorber opnieuw aan het licht is gebracht. Alles wat zich in de macrokosmos – de wereldgeschiedenis en de grote Rijken – afspeelt, weerspiegelt zich naadloos in de microkosmos:

- de anatomie van het menselijk lichaam
- de getallenmystiek van de heilige taal
- de innerlijke staat van de menselijke ziel.

De vierde kerk en de IJzeren Eeuw

In de leer van de overeenstemmende leer wordt de geestelijke geschiedenis van de aarde ingedeeld in vijf grote tijdperken, ook wel de vijf opeenvolgende "Kerken" genoemd. Elke Kerk vertegenwoordigt een specifieke staat van de menselijke ziel en haar openbaringsvorm met het Goddelijke. Deze geschiedenis is wezenlijk een geschiedenis van degradatie — een noodzakelijke maar pijnlijke afdaling van de zuivere Geest in de dichte, uiterlijke materie.

- **De eerste Kerk** (De Adamitische): De alleroudste Kerk. Dit was de Gouden Eeuw, waarin de mens nog leefde vanuit de directe, onschuldige hemelse liefde tot de Heer. Het hart van de mensheid was nog open naar de hemel.

- **De tweede Kerk** (De Noachitische): De Oude Kerk. Dit was de Zilveren Eeuw, het tijdperk waarin de directe liefde verduisterde, maar de mensheid verbonden bleef via de geestelijke waarheid uit liefde – gesymboliseerd door de borst en de armen.

- **De derde Kerk (De Hebreeuwse)**: De Koperen Eeuw, gesymboliseerd door de buik en de dijen. Hier verschoof de verbinding naar het natuurlijk goed en de uiterlijke liefde.

- **De vierde Kerk** (De Israëlitische): Dit is het cruciale tijdperk waar onze openbaring op rust: de IJzeren Eeuw.

- **De vijfde Kerk:** de innerlijke christelijke Kerk van de Geest en de Liefde.

De voet is de plaats van de “hiel” – de kwetsbare plaats waar volgens de oerprofetie in Genesis 3:15 de slang de mens zal bijten. Zij symboliseert het gevaar van de zintuiglijkheid en de materialistische verblinding waarin de Vierde Kerk aan haar einde onvermijdelijk verstrikt raakte.

Jezus Christus luidde daarom de vijfde Kerk in – en dit gebeurde precies op het moment waarop de toestand van ijzer vermengd met leem (Daniël 2:43) was bereikt. De uiterlijke kerkstructuur was innerlijk instabiel geworden en moest van binnenuit plaatsmaken voor een nieuwe, geestelijke orde.

De breuklijn tussen verstand en hart

De vierde kerk begon met de indrukwekkende uittocht uit Egypte en de wetgeving op de brandende Sinaï (circa 1450 v.Chr.), en reikte tot aan de eerste komst van Jezus Christus. Het beslissende kenmerk van deze geestelijke bedeling was dat de innerlijke verbinding tussen mens en hemel vrijwel geheel verloren was gegaan. De stroom van goddelijk licht kon het menselijke hart nauwelijks nog bereiken zonder de vrijheid van de menselijke wil te raken.

Hierdoor ontstond een fundamentele scheiding binnen de menselijke gesteldheid: het verstand – als drager van waarheid – werd gescheiden van het hart, de zetel van de liefde. De godsdienst kon daardoor niet langer innerlijk worden beleefd, maar kreeg noodgedwongen gestalte in een streng systeem van uiterlijke, representatieve rituelen, offers en wetten.

In deze fase openbaarde de goddelijke waarheid zich in de vorm van de harde, onveranderlijke Wet, gegrift op stenen tafelen. Hoewel steen hier de uiterlijke drager van de openbaring vormt, correspondeert het innerlijke wezen van deze bedeling met wat in de profetische symboliek door ijzer wordt weergegeven: een waarheid die niet langer levend werkzaam is in het hart van de mens, maar als een uiterlijke, strenge en bindende orde aan hem wordt opgelegd. IJzer is koud, hard en onbuigzaam, maar juist daardoor bood het in een geestelijk verduisterde wereld nog de noodzakelijke structuur om de goddelijke orde voorlopig in stand te houden.

De IJzeren Zenuw

Deze wetmatige degradatie van de waarheid werd in een profetisch visioen geopenbaard aan koning Nebukadnezar in het boek Daniël. Het reusachtige beeld dat hij zag, is niets minder dan de universele mens in zijn staat van verval.

Wanneer we afdalen naar het onderste deel van dit beeld, stuiten we in Daniël **2:33** op de profetische omschrijving:

> “...zijn schenkels van ijzer, zijn voeten deels van ijzer en deels van leem.”

De afstammelingen van het volk Israël stammen rechtstreeks af van deze Vierde Kerk en komen overeen met de schenkels en bovenbenen van ijzer. In de geestelijke anatomie – de ‘Grand Man’ of de kosmische mens – vormen de schenkels de vitale overgang van de lichaamskern naar de voeten. Het is de zone waar geestelijke kracht en innerlijke wil worden omgezet in een meer mechanische, natuurlijke beweging.

Nogmaals is het Hebreeuwse woord voor voet 'ReGeL' – met de numerieke waarde R=200, G=3 en L=30, samen 233 – wat prachtig aansluit op Daniël 2:33 met haar visuele getal 233, waarover straks meer.

De diagnose van de profeet Jesaja

Deze ijzeren staat van de Vierde Kerk verklaart de ontzagwekkende en vlijmscherpe woorden van de profeet Jesaja, die de innerlijke gesteldheid van deze periode blootlegt. In Jesaja 48:4 staat geschreven:

"Omdat Ik wist, dat gij hard zijt, en uw nek een ijzeren zenuw is en uw voorhoofd van koper..."

Wat betekent dit op het niveau van de ziel?

- De "ijzeren zenuw" in de nek: De nek is in de overeenstemmende leer de cruciale brug die het hoofd – waar het verstand zetelt – verbindt met het lichaam – het instrument van de handeling. Een "ijzeren zenuw" duidt op een totale, rigide onbuigzaamheid van de menselijke wil. Het volk weigerde de nek te buigen voor de zachte, innerlijke stromen van de Geest. Men hield zich met een ijzeren greep vast aan de letter van de wet, maar zonder de verzachtende werking van de liefde.

- Het "voorhoofd van koper": Het voorhoofd staat symbool voor de liefde, de gezindheid en de schaamte. In deze negatieve context van Jesaja wijst het koper op een verharde, uiterlijke schijn. Het is de onverstoorbaarheid van de mens die opgaat in uiterlijke rituelen, zonder dat er nog sprake is van innerlijke vroomheid of oprecht berouw.

Terwijl de voeten de uiterlijke landing van de kerk op aarde vertegenwoordigen, beschrijft de ijzeren zenuw in de nek de innerlijke oorzaak van die hardheid. Het is de koppige weigering om de geestelijke liefde door te laten stromen. Jesaja noemt hier dus exact de metalen – ijzer en koper – die in het beeld van Nebukadnezar de lagere delen van het lichaam vormen. Het onderstreept dat de Israëlitische Kerk de kerk was van de "onderste ledematen": ijzersterk en onbuigzaam, loodzwaar en koud in haar uitvoering, maar absoluut noodzakelijk als fundament.

Het geestelijke ankerpunt als 233

Dat deze profetieën en de menselijke anatomie elkaar in een volmaakte, mathematische orde ontmoeten, wordt onomstotelijk bewezen door de Hebreeuwse Gematria – de getallenwaarde van de letters.

Het Hebreeuwse woord voor voet of been – het ledemaat dat de mens gebruikt om te gaan, te lopen en zijn levenswandel vorm te geven – is, zoals eerder beschreven, 'Regel' (רֶגֶל). Wanneer we de cijferwaarde van deze letters optellen, ontstaat er een spectaculaire synchroniciteit:

- ר (Resh) = 200

- ג (Gimel) = 3

- ל (Lamed) = 30

Totaalwaarde = 233

Het feit dat het woord voor voet/been de waarde 233 heeft, en dat de schenkels en voeten exact in Daniël 2:33 worden beschreven, is vanuit de goddelijke voorzienigheid geen toeval. Het getal 233 fungeert hier als een onwrikbaar geestelijk ankerpunt.

De geestelijke functie van de voet (233)

In de geestelijke wereld staat de voet voor het allerlaagste, meest natuurlijke en wereldse niveau van de mens. Waar het hoofd het hemelse is en de romp het geestelijke, zijn de benen en de voeten de fysieke standplaats van de mens in de materiële realiteit. De voet (233) is essentieel om drie redenen:

Het fundament: De voet is de basis waarop het gehele lichaam rust. De Vierde Kerk vormde het onmisbare, historische fundament – de letter van het Woord – waarop alle latere kerken moesten rusten. Zonder de voet kan een mens niet staan.

Contact met de Aarde: De voet is het enige lichaamsdeel dat rechtstreeks de aardse grond aanraakt. Dit symboliseert dat in dit tijdperk de goddelijke waarheid haar absolute dieptepunt en landing in de uiterlijke materie had bereikt. Er was geen actieve innerlijke geestelijkheid meer, er was enkel nog de uiterlijke handeling: de fysieke wandel volgens de letter van de wet.

De overgang van ijzer naar leem: Daniël 2:33 beschrijft hoe de schenkels van puur ijzer uitlopen in voeten die deels van ijzer en deels van leem zijn. Dit is de profetische eindfase van de Israëlitische Kerk. Leem staat hier voor de onzuivere eigenliefde en de wereldse begeerten van de gevallen mens. Wanneer de zuivere, ijzeren waarheid van de Wet vermengd raakt met het "leem" van menselijke tradities, eigenbelang en Farizeese schijnvroomheid, verliest het beeld zijn standvastigheid. Het wordt broos.¹

- **Het 'leem-thema':** Beide verzen zijn uniek omdat ze de broosheid en kwetsbaarheid van de schepping beschrijven aan de hand van hetzelfde materiaal: leem (klei).

- **Micro- versus Makrokosmos:** In Job 33:6 (336) gaat het over de mikrokosmos: de individuele mens die uit leem is gevormd. In Daniël 2:33 (233) gaat het over de makrokosmos: het broze fundament van de wereldrijken – de voeten van leem.

Van Jakob (182) naar Israël (541)

Dit monumentale drama van de menselijke geschiedenis weerspiegelt zich in alle details in het leven en de naamsverandering van de stamvader van het volk. De geestelijke weg die de mensheid – en elke individuele ziel – moet afleggen, is de transformatie van de hiel naar de overwinning.

Jakob: De hielhouder (182)

De naam Jakob (יַעֲקֹב, Ya'akov) is etymologisch rechtstreeks afgeleid van het Hebreeuwse woord voor hiel: 'Akev' (אָכֵב). Bij zijn geboorte hield zijn hand de hiel van zijn tweelingbroer Esau vast:

"Daarna kwam zijn broeder tevoorschijn, wiens hand de hiel van Esau vasthield; daarom noemde men hem Jakob." (Genesis 25:26)

¹ In bepaalde natuurgeneeskundige tradities wordt de voet symbolisch in verband gebracht met ijzer, waarbij het biochemische middel **ferrum phosphoricum** als passend wordt beschouwd.

De Gematria van Jakob (יַעֲקֹב) onthult zijn innerlijke blauwdruk:

- י (Yod) = 10
 - א (Ayin) = 70
 - ק (Qof) = 100
 - ב (Bet) = 2
- Totaalwaarde = 182

In de geestelijke wiskunde is het getal 182 exact 7×26 . Hierin is 26 de heilige en onuitsprekelijke waarde van de Godsnaam JHWH, en het getal 7 staat voor de goddelijke volmaaktheid of de geestelijke rustdag. Jakob (182) vertegenwoordigt dus de natuurlijke mens die potentieel de zevenvoudige volmaaktheid van de Godsnaam in zich draagt, maar die zich nog bevindt in de actieve, uiterlijke fase van strijd, dualiteit en moeizame ontwikkeling.

De worsteling bij de Jabbok: Van hiel tot vorst

In Genesis 32 bereikt Jakob het absolute nulpunt van zijn uiterlijke bestaan. Aan de beek de Jabbok, in de gitzwarte nacht, vindt de existentiële worsteling plaats met een "man" – een engel, die de manifestatie is van de goddelijke macht.

Dit is de innerlijke strijd waarin de harde, ijzeren energie van de uiterlijke mens botst met de geestelijke wetten van de hemel. Het is een strijd op leven en dood tussen de uiterlijke wil en de innerlijke geest.

De profeet Hosea blikt eeuwen later terug op deze cruciale gebeurtenis en bevestigt de anatomische en geestelijke overgang:

“In de moederschoot hield hij zijn broeder bij de hiel [akev], en in zijn mannelijke kracht streed hij met God. Ja, hij streed met de Engel en overmocht; hij weende en smeekte Hem om genade.” (Hosea 12:4-5)

Hosea verbindt hier op magistrale wijze de twee uitersten van de mens: de hiel – het uiterlijke, onvolmaakte begin – en de mannelijke kracht – de geestelijke rijping door overgave. Jakob

overwint niet door fysieke of intellectuele superioriteit; hij overwint op het moment dat *zijn heup wordt ontwricht – zijn natuurlijke steunpunt wordt gebroken – en hij inziet dat hij het louter kan redden door "wenen en smeken om genade"*. Op die drempel van totale overgave aan de Geest ontvangt hij zijn nieuwe naam:

"Toen zeide Hij: Uw naam zal niet meer Jakob luiden, maar Israël, want gij hebt gestreden met God en mensen, en hebt overmocht." (Genesis 32:28)

In de volks-etymologie betekent Israël (יִשְׂרָאֵל, Yisrael) "Hij die strijdt of heerst met God" (van 'Sara' = heersen/strijden en 'El' = God). De man van de hiel is getransformeerd tot een vorst onder God.²

Israël: Het zuivere priemgetal (541)

Wanneer Jakob transformeert in Israël, ondergaat zijn getalswaarde een ontzagwekkende sprong:

- י (Yod) = 10
 - ש (Shin) = 300
 - ר (Resh) = 200
 - א (Aleph) = 1
 - ל (Lamed) = 30
- Totaalwaarde = 541

Het getal 541 is in de wiskunde het 100ste priemgetal. Priemgetallen zijn in de esoterie en de heilige geometrie de symbolen van de absolute eenheid; ze zijn onverdeelbaar en rusten louter in zichzelf en in de Bron. Waar Jakob (182) nog te maken had met de dualiteit, de splitsing van het verstand en de strijd aan de basis, staat Israël (541) voor de onverdeelbare, zuivere verbinding met de goddelijke bron (El). In de Joodse mystiek wordt 541 gezien als de "samenvatting van de gehele mensheid", omdat het via zijn positie als 100ste priemgetal de voltooiing van de honderdvoudige weg van de ziel weerspiegelt.

Leggen we deze waarden in een geestelijke drie-eenheid naast elkaar:

- 'Regel' / de voet (233): De materiële basis, het uiterlijke instrument van de aardse wandel.
- Jakob (182): De natuurlijke persoonlijkheid die op die voet staat en de hiel – het laagste punt – vasthoudt.
- Israël (541): De volmaakt getransformeerde staat waarin de mens niet langer louter mechanisch "loopt" op aarde (233), maar regeert en leeft vanuit de Geest.

Zonder de hiel kan de mens niet staan, en zonder de Israëlitische Kerk – het Oude Testament, de harde Wet en de getrouwe letter – had de latere Christelijke Kerk – het Nieuwe Testament, de Geest en de levende Liefde – geen enkele basis gehad om op te rusten.

De historische en geestelijke Joden

Om de profetische lijn door te trekken naar de tastbare wereldgeschiedenis, moeten we kijken naar wat er na de bloeitijd van koning Salomo met dit volk gebeurde. Hoewel de Schrift spreekt over de twaalf stammen van Israël, is de term "Jood" ('Jehoedi') historisch en genealogisch specifiek verbonden met slechts een specifiek, overlevend restant.

² Sar = leider / vorst / overste en Sarah = vorstin / edelvrouw / vrouwelijke leider

Na de dood van Salomo viel het verenigde koninkrijk onherroepelijk uiteen in twee afzonderlijke rijken:

Het Noordrijk (Het Tienstammenrijk of "Israël")

Bestaande uit de tien noordelijke stammen onder leiding van Efraïm. Dit rijk raakte al snel in een staat van diepe geestelijke afgoderij en werd in 722 v.Chr. door de expansiedrift van de Assyriërs definitief veroverd. De bevolking werd weggevoerd en raakte grotendeels verspreid onder de heidense volkeren. Zij gingen de geschiedenis in als de "tien verloren stammen van Israël".

Het Zuidrijk (Het Koninkrijk Juda)

Bestaande uit de stammen die trouw bleven aan de dynastie van David en het heiligdom in Jeruzalem. Dit Zuidrijk overleefde de Assyrische storm, doorstond later de Babylonische ballingschap en keerde terug naar het beloofde land. Dit is de ware bakerbak van de mensen die we vandaag de dag kennen als de Joden.

Zoals de historische feiten en de Bijbelse registers accuraat laten zien, bestond dit Zuidrijk niet uit één enkele stam, maar uit een wezenlijke samensmelting van twee territoriale stammen en één priesterlijke stam:

- Juda: De absolute, dominante stam die haar naam gaf aan het gehele geografische gebied (Judea) en aan het volk (de Joden / 'Jehoedim').
- Benjamin: Een territoriaal kleinere stam wiens erfdeel direct grensde aan Jeruzalem. Zij bleven politiek en militair loyaal aan het huis van David en smolten volledig samen met Juda.
- Levi (De Priesters en Tempeldienaars): De Leviëten hadden bij de oorspronkelijke verdeling van het land geen eigen grondgebied gekregen; hun erfdeel was de verzorging van de heilige eredienst. Toen het Noordrijk splitste en daar eigen, afgodische cultusplaatsen werden opgericht, vluchtten de rechtlijnige Leviëten en priesters ('Kohaniem') massaal naar het zuiden, naar de legitieme Tempel van Jeruzalem. Hierdoor raakte de stam Levi genealogisch en religieus volledig verweven met de Joodse gemeenschap in het Zuidrijk.

Dit unieke onderscheid is tot op de dag van vandaag zichtbaar binnen de Joodse traditie: via de vaderlijke lijn weet men in de synagoge vaak nog exact of men een 'Cohen' (priester), een 'Levië' (tempeldienaar) of een 'Israëliet' (afstammeling van Juda of Benjamin) is.

De overeenstemmende leer van het zuidelijke Rijk

In de geschriften van Swedenborg en Lorber bezitten deze stammen een diepe, metafysische betekenis. Het feit dat juist deze groepen samenbleven, weerspiegelt een noodzakelijke geestelijke wet:

- Juda correspondeert met het hemelse rijk in de mens: de hoogste liefde tot de Heer.
- Benjamin correspondeert met het geestelijk-natuurlijke niveau: de concrete waarheid die de innerlijke liefde verbindt met de daad in de buitenwereld.
- Levi vertegenwoordigt de actieve geestelijke verbinding – de liefde in actie door middel van de heilige eredienst.

Door de overleving van dit drieluik bleef de verbinding tussen de allerhoogste hemelse liefde (Juda) en de uiterlijke vorm op aarde (Benjamin), gedragen door de offers van de eredienst (Levi), bewaard voor de mensheid. De overige tien stammen – die primair de vele

verschillende, lagere aspecten van het menselijk verstand en de ratio vertegenwoordigden – raakten verstrooid in de volkerenree.

De Geheimen van de Naam: Van Jehoedah naar Jehoedi

Wanneer we de naam van de Jood in de heilige taal bestuderen, wordt binnen bepaalde mystieke tradities een diepere geestelijke betekenis gezien in de letters en hun getalswaarden.

Dit mysterie ontvouwt zich vooral wanneer men teruggaat naar de stamnaam: **Jehoedah** (יהודה — **Juda**).

De Godsnaam en de “deur”

In de kabbalistische traditie wordt in de naam Jehoedah (יהודה) een symbolische verwijzing gezien naar de heilige, onuitsprekelijke Godsnaam, het Tetragrammaton: **JHWH** (יהוה-י).

Binnen deze benadering wordt gesteld dat in de structuur van de Godsnaam een letter is ingevoegd, namelijk de letter **Dalet** (ד), voorafgaand aan de laatste letter.

JHWH (Godsnaam):

$$י - ה - ו - ה \rightarrow (10 + 5 + 6 + 5 = 26)$$

Jehoedah (Juda):

$$י - ה - ו - ד - ה \rightarrow (10 + 5 + 6 + 4 + 5 = 30)$$

In de mystieke uitleg staat de letter **Dalet** symbool voor *delet* (deur) en *daloet* (nederigheid). Binnen deze symboliek wordt Jehoedah gezien als een naam waarin de goddelijke naam als het ware door een “deur van nederigheid” wordt ontsloten, hetgeen de toegang tot het goddelijke symboliseert.

De Geheimen van de Naam: Van Jehoedah naar Jehoedi

Wanneer men de naam van de Jood in de Hebreeuwse taal bestudeert, wordt binnen bepaalde mystieke tradities een diepere spirituele betekenis gezien in de letters en hun getalswaarden. Dit inzicht ontvouwt zich vooral wanneer men teruggaat naar de stamnaam: **Jehoedah** (יהודה — **Juda**).

De Godsnaam en de “deur”

In de kabbalistische traditie wordt in de naam Jehoedah (יהודה) een symbolische verwijzing gezien naar de heilige, onuitsprekelijke Godsnaam, het Tetragrammaton: **JHWH** (יהוה-י).

Binnen deze interpretatieve benadering wordt gesteld dat in deze naam een letter is ingevoegd in de structuur van de Godsnaam, namelijk de letter **Dalet** (ד).

JHWH (Godsnaam):

$$י - ה - ו - ה \rightarrow (10 + 5 + 6 + 5 = 26)$$

Jehoedah (Juda):

$$י - ה - ו - ד - ה \rightarrow (10 + 5 + 6 + 4 + 5 = 30)$$

In de mystieke uitleg staat de letter **Dalet** symbolisch voor *delet* (deur). Daarnaast wordt zij in sommige tradities verbonden met *dal* (de nederige of behoeftige mens). Zo wordt de Dalet gezien als een beeld van overbrugging: een “deur” tussen het innerlijke en het uiterlijke, tussen het goddelijke en de menselijke werkelijkheid.

De gematria van Jehoedi

Wanneer men vanuit deze stamnaam het woord voor een Joodse persoon, **Jehoedi** (יהודי), beschouwt, valt op dat de vorm eindigt met een **Yod**. Binnen de mystieke interpretatie wordt dit gezien als een teken van individualiteit en een directe verbondenheid met de Schepper.

De gematria van **Jehoedi** (יהודי) is als volgt:

י (Yod) = 10

ה (He) = 5

ו (Vav) = 6

ד (Dalet) = 4

י (Yod) = 10

Totaal: 35

Binnen deze symbolische lezing kan de combinatie van Dalet (deur) en Yod (goddelijke vonk) worden gezien als een beweging tussen het openen en ontvangen van het goddelijke in de menselijke werkelijkheid. De naam wordt daarmee gelezen als een beeld van verbondenheid: een identiteit die zowel de “deur” van overgang als de goddelijke vonk in zich draagt.

De belofte aan Juda versus Jozef

Als we de demografische realiteit van de moderne wereld (2026) bekijken, stuiten we op een diepe profetische paradox. Wereldwijd zijn er vandaag de dag ongeveer 15 tot 16 miljoen Joden. Hun verdeling is vrijwel exact een 50/50-splitting tussen het land van de voorvaderen en de verstrooiing:

- Staat Israël: Ongeveer 7 miljoen Joden.
- Verenigde Staten en Canada: Ongeveer 6 tot 6,5 miljoen Joden.
- Rest van de wereld: Ongeveer 2 miljoen Joden.

Tegelijkertijd herinneren we ons de monumentale beloften die God in het boek Genesis deed aan de aartsvader Abraham. God beloofde hem onvoorwaardelijk:

- *“Ik zal u tot een groot volk maken...”* (Genesis 12:2)
- *“Zie, Mijn verbond is met u; gij zult de vader van een menigte van volken worden.”* (Genesis 17:4-5)
- *“Ik zal hem zegenen... en ik zal hem tot een groot volk stellen.”* (Genesis 17:20 – over Ismaël en de Arabische volkeren, die historisch en geestelijk de 'natuurlijke, strijd bare waarheid' vertegenwoordigen).

Hier wringt de historische schoen als men louter met een materialistische blik naar de Joden kijkt: 15 miljoen mensen is bevolkingsbeschrijvend gezien geen "menigte van volken". Hoe kan deze profetie dan zijn vervuld?

Het Eerstgeboorterecht aan Jozef

Het antwoord ligt besloten in een cruciaal, maar vaak over het hoofd gezien Bijbels onderscheid in Genesis 48 en 49. De patriarchale zegen werd vlak voor Jakobs dood gesplitst:

- Juda ontving de belofte van het ‘Scepterschap’: het koningschap, de koninklijke lijn van David waaruit uiteindelijk de Messias, het geïncarneerde Woord Zelf, zou worden geboren.

- Jozef (en via hem zijn twee zonen, Efraïm en Manasse) ontving de unieke belofte van het 'Geboorterecht': de belofte van immense materiële overvloed, immense bevolkingsaantallen, wereldwijde geografische invloed en het bezit van de poorten van de vijand.

Toen Jakob de zonen van Jozef zegende (Genesis 48:19), kruiste hij bewust zijn handen en profeteerde hij over de jongere broer Efraïm dat zijn nageslacht een "menigte van volken" ('m'lo ha-goyim') zou worden, terwijl Manasse zou uitgroeien tot een "groot volk".³

Het Brits-Israëlisme en de geestelijke typologie

De stelling dat de Angelsaksische, Engelstalige volkeren de fysieke en geografische vervulling zijn van deze specifieke "verloren" tien stammen van het Noordrijk, vormt de kern van de theologische stroming die bekendstaat als het Brits-Israëlisme.

Hoewel de wetenschap en de moderne geschiedschrijving hieraan twijfelen, is de geestelijke en profetische vergelijking met de huidige geschiedenis werkelijk verbluffend.

- **Manasse** (De Verenigde Staten van Amerika): werd exact het beloofde "grote volk" – één enkele, reusachtige, dominante en onafhankelijke natie.

- **Efraïm** (Het Britse Rijk en het latere Commonwealth): Werd op het hoogtepunt van haar macht letterlijk een "menigte van volken" – een wereldwijd imperium van tientallen verschillende koloniën, dominions en naties, verenigd onder één enkele Britse Kroon.

De vervulling: Engeland (Efraïm) en Amerika (Manasse)

In de geestelijk-typologische geschiedschrijving worden deze twee broers gezien als de geestelijke blauwdruk voor het Angelsaksische machtsblok dat de moderne wereld heeft gevormd:

Efraïm werd Groot-Brittannië: Het Britse Rijk groeide letterlijk uit tot een wereldwijd koninkrijk, een "volheid van naties" (*The British Commonwealth*) waar de zon nooit onderging.

Manasse werd de Verenigde Staten (Amerika): Amerika is historisch gezien letterlijk uit Efraïm (Engeland) voortgekomen als de 'oudere broer' die zich losmaakte. Het werd één gigantisch, machtig en op zichzelf staand volk.

Zelfs in de etymologie van de taal en de heraldiek zien we intrigerende overeenkomstigheden. De naam "Engeland" ('Angle-land') laat zich in esoterische kringen wel herleiden tot het Hebreeuwse 'Aegel', wat "kalf" of "jonge stier" betekent – en dat was nu precies het officiële, profetische symbool en het stamvaandel van de stam Efraïm.

Bijbels gezien waren de andere tien stammen géén Joden.

Alle Joden zijn Israëlieten, maar niet alle Israëlieten zijn Joden. Als we de geschiedenis en de taal nauwkeurig ontleden, wordt het verschil direct duidelijk:

³ De twee profetische uitdrukkingen in Genesis 48:19 leggen een principieel verschil bloot: "volheid van de volken" duidt op een verspreiding en invloed die zich uitstrekt over meerdere volkeren (expansie en meervoudigheid), terwijl "groot volk" verwijst naar versterking en groei binnen één enkele volksidentiteit (concentratie en eenheid). In de zegening van Jakob wordt daarmee een onderscheid gemaakt tussen een naar buiten gerichte, universele uitwaaiing (Efraïm) en een naar binnen gerichte consolidatie van kracht (Manasse).

De naam 'Jood' komt van JUDA

Het woord **Jood** (in het Hebreeuws *Jehoedi*) betekent letterlijk: "**afstammeling van Juda**" of "**inwoner van het koninkrijk Juda**".

Toen het grote rijk na Salomo uiteenviel, bleven in het zuiden alleen de stammen **Juda** en **Benjamin** over (samen met de priesters uit de stam Levi). Dit zuidelijke deel werd het *Koninkrijk Juda* genoemd. De inwoners daarvan werden dus "Joden".

De tien stammen waren ISRAËLIETEN

De tien noordelijke stammen (onder leiding van Efraïm en Manasse) scheidden zich af en behielden de oorspronkelijke naam van het hele volk: het **Koninkrijk Israël**.

Een inwoner van het noorden was een **Israëliet** (of een Ephraïmiet of Samaritaan), maar absoluut geen Jood.

Sterker nog: in de bijbelse boeken *Koningen* en *Kronieken* zie je regelmatig dat het Koninkrijk Israël (de tien stammen) en het Koninkrijk Juda (de Joden) bloedige oorlogen met elkaar uitvochten. Het waren destijds twee aparte naties.

De breuk in de geschiedenis (722 v. Chr.)

Het grote verschil in de afloop verklaart waarom we vandaag de dag bijna alleen nog over Joden spreken:

De 10 stammen (Israël) werden in 722 v. Chr. door de Assyriërs weggevoerd en raakten volledig verstrooid (de *diaspora*). Zij zijn historisch gezien "verloren" gegaan en hebben hun identiteit als apart volk in het Midden-Oosten verloren.

De 2 stammen (Juda/de Joden) werden pas veel later (586 v. Chr.) door de Babyloniërs weggevoerd, maar zij **behielden** hun identiteit, hun wetten en hun geschriften tijdens de ballingschap. Toen zij later terugkeerden naar het land, was de naam van hun provincie *Judea*.

De situatie nu

Omdat de tien stammen van het noordelijke koninkrijk van de radar verdwenen, is de enige tak van het oude Israël die herkenbaar is overgebleven, de tak van Juda. Daardoor zijn we in de moderne taal het woord "Joden" gaan gebruiken voor het héle overgebleven volk.

Maar in de profetische en geestelijk-typologische lijn is dat onderscheid cruciaal: de tien stammen (het Huis van Israël/Jozef) bewandelden een heel ander, verborgen pad in de wereldgeschiedenis dan de stam van Juda (de Joden).

De verspreiders van het koren

Wanneer we al deze esoterische draden samenweven, rijst er een adembenemend eindbeeld op over de goddelijke taakverdeling in de wereldgeschiedenis. Er is geen sprake van strijd of uitsluiting; er is sprake van een perfecte, kosmische samenwerking tussen de stammen.

Juda fungeerde als de betrouwbare schatkistbewaarder. Zonder hun ontzagwekkende, bijna starre trouw aan de letter van de tekst – de harde, koude "ijzeren" bedding – zou het Woord van God door de eeuwen heen zijn verwaterd, gecorrumpeerd of verloren gegaan. Zij leverden de zuivere diamant in de kluis van de geschiedenis.

Maar de missie van het Huis van Jozef (Efraïm en Manasse), verspreid onder de naties, was het openbreken van die kluis om de diamant te slijpen tot een universeel licht. De Angelsaksische en westerse christelijke volkeren hebben door middel van hun wereldwijde netwerken, hun zendingsdrang en hun drukpersen de Bijbel vertaald in duizenden talen en

deze tot in de verste uithoeken van de continenten gebracht. Zij hebben het koren van het levende Woord uitgedeeld aan een hongerende mensheid.

De smeltkroes van de Jabbok

Om de diepere laag van deze transformatie te begrijpen, kan men de symbolische lezing van de Hebreeuwse letterwaarden betrekken, waarin elke letter een getalswaarde draagt.

De worsteling vindt plaats bij de rivier de Jabbok (יַבֹּק). De letters van deze naam hebben samen een getalswaarde van 112, die binnen bepaalde tradities van de joodse getalsmystiek in verband wordt gebracht met de combinatie van twee goddelijke aanduidingen: JHWH (26) en Elohim (86). In deze symbolische lezing wordt de Jabbok gezien als een grensplaats waar verschillende aspecten van het goddelijke – barmhartigheid en oordeel, innerlijke stroom en vormkracht – elkaar raken. Het is een overgangszone waarin de mens wordt teruggeworpen op zijn innerlijke kern.

Na de worsteling ontvangt Jakob de naam Israël (יִשְׂרָאֵל), met een gematria-waarde van 541. Deze nieuwe naam wordt in mystieke interpretaties gelezen als een verschuiving van een meer menselijk naar een meer geestelijk gericht bewustzijn.

De transformatie aan de rivier wordt daarmee verstaan als een innerlijke weg van de mens: een beweging van het aardse, instinctieve bewustzijn naar een meer geestelijk gericht bewustzijn, van begrenzing naar inzicht, en van innerlijke strijd naar heroriëntatie op de Bron.

Het geheim van de tegenstander

Maar hoe overbrugt een mens de enorme afstand tussen de hiel en het hoofd? Hoe stijgen we op van het getal 182 naar 541? Hier stuiten we op het meest schokkende en diepzinnige geheim van de berekening.

Als we de waarde van de nieuwe naam verminderen met de oude naam, zien we exact welke afstand Jakob in die ene nacht heeft afgelegd:

$$541 - 182 = 359$$

Wie in het Hebreeuwse lexicon zoekt naar het woord dat de waarde 359 draagt, komt uit bij een naam die weleens angst inboezemt: 'Satan' (שָׂטָן, waarde $300 + 9 + 50 = 359$).

Wat wil deze mathematische precisie ons vertellen? Betekent het dat er iets duisters in de naam Israël schuilt? De Thora laat ons hier een universele psychologische wet zien: de tegenstander is noodzakelijk voor de transformatie.

De geïntegreerde kracht

Jakob vluchtte zijn hele leven voor de confrontatie – met zijn broer Esau, met zijn schoonvader Laban, en met zichzelf. Maar aan de Jabbok blijft hij staan. Hij kijkt de Tegenstander recht in de ogen, gaat de strijd aan, incasseert de klap op zijn heupgewricht en absorbeert de energie van het conflict. Door de weerstand (359) niet te ontvluchten, maar te overwinnen en te integreren, dwingt hij de kracht om hem te zegenen.

De formule van geestelijke groei luidt dan ook:

De hiel (182) + de overwonnen weerstand (Satan) (359) = het hoofd (541)

Wanneer het hart innerlijk gezuiverd en getransformeerd is, heeft het een “verlicht hoofd” nodig om deze hogere staat van bewustzijn te dragen en te ordenen. Het hoofd fungeert daarbij als een omvormer: het vertaalt de zuivere impulsen van het hart naar wijsheid,

onderscheidingsvermogen en gerichte handeling in de wereld. Zonder deze ordenende functie zou de hartskracht richtingloos of misleidend kunnen worden door uiterlijke schijn.

In dit perspectief wordt geestelijke groei gezien als een proces waarin weerstand wordt overwonnen en getransformeerd tot een hoger bewustzijnsniveau, waarin hart en hoofd in juiste verhouding samenwerken.

Het zonlicht wordt pas zichtbaar als het breekt op een prisma; een spier groeit pas als hij weerstand ontmoet. Zo heeft ook de menselijke ziel de 'Tegenstander' in het leven nodig om tot haar ware, koninklijke bestemming te komen. De nachtelijke worsteling aan onze eigen innerlijke Jabbok is pijnlijk en maakt ons soms kreupel, maar het is de enige weg waarin het broze leem van de hiel wordt getransformeerd tot het stralende sterrenlicht van het hoofd.

Het gevecht met de 'vleesmaterie'

Jezus legt in de geschriften uit dat de ziel van de mens bij de geboorte ingekapseld raakt in de zware, zelfzuchtige wetten van het vlees. Jakob staat hier voor de ziel die deze gevangenis begint te voelen. De nachtelijke strijd is niet een uiterlijk gevecht, maar het moment waarop de ziel weigert zich nog langer te laten beheersen door de traagheid en de angsten van de materie. Het is de gewelddadige doorbraak van de innerlijke geestvonk.

De Tegenstander is de Heer Zelf

Dit is misschien wel het mooiste wat wij in dit verband in Lorbers geschriften daarover kunnen lezen: de 'Man' met wie Jakob worstelt, is in wezen de verborgen Goddelijke Liefde Zelf. Jezus openbaart dat God Zich soms als een strenge tegenstander aan onze ziel voordoet. Waarom? Omdat de ziel in tijden van rust en comfort indut. Juist door de ziel maximaal te testen en schijnbaar tegen te werken, dwingt de Heer de ziel om al haar innerlijke levenskracht en ootmoed te mobiliseren.

Het 'vastgrijpen' van de zegen

In de Nieuwe Openbaring wordt zichtbaar dat de mens als het ware de hemel wil bestormen. God wil niet dat hij passief afwacht, maar dat hij Zijn liefde in tijden van beproeving actief aangrijpt door standvastigheid: *"Ik laat U niet gaan tenzij U mij zegent."*

Het kreupel slaan van Jakobs heup kan worden verstaan als het definitief breken van de eigenliefde en het trotse ego. Pas wanneer de mens geestelijk 'mank' durft te worden – volledig steunend op de Vader in plaats van op eigen kracht – wordt hij voorbereid op het ware kindschap.

In de openbaring die de Heer door Jakob Lorber heeft gegeven, verschijnt de Jabbok als de geboorte van de vrije wil: het beslissende ogenblik waarop de mens dwars door de crisis heen bewust de Vader kiest, en waarop de Vader Zich als het ware laat "overwinnen" door de liefde van Zijn kind.

De taal van de letters

In het Hebreeuws wordt deze innerlijke spanning zichtbaar in de woorden:

Jakob: יעקב

Jabbok: יבק

Wanneer de letter Ayin (ע) – in deze lezing verbonden met het uiterlijke waarnemen en de zintuiglijk-gerichtheid – uit de naam Jakob wordt losgelaten, blijft een kern over die zich

spiegelt in de structuur van de rivier. Zo ontstaat geen letterlijke anagramvorming, maar een symbolische spiegeling tussen mens en beproeving: een overgang van zien naar innerlijk verstaan.

De getalslaag van de transformatie

Wanneer de getalswaarden van Jabbok (112) en Jakob (182) naast elkaar worden geplaatst, ontstaat een gezamenlijke structuurwaarde van:

$$112 + 182 = 294$$

Binnen de gematria wordt dit getal gelezen als een samengestelde sleutelwaarde, opgebouwd uit twee bewegingen:

112 – de spanning tussen JHWH (26) en Elohim (86), als ontmoeting van barmhartigheid en vormkracht

182 – Jakob als drager van de menselijke bestaansweg

Samen vormen zij 294 als beeld van een derde toestand: de transformatie zelf.

De innerlijke structuur van 294: Van Nimrod tot Melchizedek

De getalswaarde **294** is geen willekeurige code, maar onthult de dynamiek van de goddelijke ordening en de transformatie van de menselijke ziel. Drie cruciale begrippen dragen deze exacte waarde:

Nimrod (נִמְרוֹד = 294): De ‘geweldige jager tegen de Heer’. Hij vertegenwoordigt de uiterlijke, eigenmachtige structuur — de mens die vanuit zijn ego een toren (Babel) bouwt om de hemel te bestormen. Het is de dichte, materiële vorm die nog omgevormd moet worden.

Melchizedek (מֶלְכִּי־צֶדֶק = 294): De Koning van de Gerechtigheid, de Koning van Salem (Vrede). Zoals de mystieke traditie laat zien, is hij de verschijning van **God Zelf** (de Logos) in de menselijke geschiedenis. Hij is de innerlijke, goddelijke ordening die de uiterlijke wereld bestuurt.

Tsaddik / Rechtvaardige (צַדִּיק = 204 + de spirituele essentie): In de diepere woordstructuur is de rechtvaardige de mens die in volkomen harmonie met de goddelijke wet leeft.

De transformatie

De waarde 294 toont hiermee geen statisch getal, maar een spirituele boog. Het beschrijft de weg van uiterlijke macht en chaos (**Nimrod**) die door een innerlijk proces van loutering (zoals de worsteling aan de Jabbok) wordt omgevormd, totdat de goddelijke orde en vrede van **Melchizedek** — God in ons — volledig zichtbaar worden.

Het is de overgang van de uiterlijke wet naar de innerlijke, levende waarheid.

Het innerlijke Woord en de stroom van de Jabbok

Binnen de context van de Nieuwe Openbaring krijgt deze samenhang een bijzondere betekenis. Jakob Lorber beschrijft het innerlijke Woord als het spreken van de Heer in het hart van de mens. In dat licht kan de optelsom van 112 en 182 worden gelezen als een symbolische aanwijzing voor een innerlijk proces waarin de mens wordt teruggebracht tot een diepere confrontatie met het goddelijke.

Jakob (182) kan worden verstaan als de natuurlijke mens, de ziel in haar aardse bestaansvorm.

Jabbok (112) kan worden gezien als de innerlijke spanning van goddelijke wetmatigheid, waarin barmhartigheid en ordening de ziel aanspreken en vormen.

Samen vormen zij **294**, dat in deze lezing wordt verstaan als het moment van ontmoeting tussen mens en goddelijke stroom: geen abstracte optelling, maar een innerlijke beweging waarin de mens wordt geopend voor het innerlijke Woord. In dit stadium wordt de goddelijke stem niet langer slechts verondersteld, maar begint zij zich steeds helderder te tonen in het bewustzijn zelf.

Het 'oog' als grens van waarneming

Binnen dezelfde symbolische lezing kan deze beweging verder worden verdiept via de taal van de letters. Daarbij wordt niet gesproken over een letterlijke omkering, maar over een spiegeling in betekenisstructuur.

De letter **Ayin (ע)** – letterlijk “oog” en in mystieke interpretatie verbonden met het uiterlijke waarnemen – heeft een getalswaarde van 70. Wanneer de getalswaarden van Jakob (182) en Jabbok (112) naast elkaar worden geplaatst, ontstaat een verschil van:

$$182 - 112 = 70$$

Dit verschil wordt in deze lezing verbonden met de Ayin als beeld van het uiterlijke zien. Zo verschijnt de Jabbok niet slechts als geografische plaats, maar als grensmoment waarin de mens wordt losgemaakt van een uitsluitend zintuiglijke waarneming.

Wat in de eerste laag als getalsmatige ontmoeting zichtbaar werd (294), verschijnt hier als een verschuiving in bewustzijn: een beweging van uiterlijke waarneming naar innerlijk verstaan. Beide perspectieven beschrijven daarmee niet twee gescheiden processen, maar één en dezelfde innerlijke transformatie in twee symbolische talen.

Zo worden namen, getallen en letters gelezen als verschillende spiegels van één beweging: de mens die wordt losgemaakt van uiterlijke waarneming en wordt teruggebracht naar innerlijke ordening, waarin de stem van het innerlijke Woord steeds helderder wordt herkend.

De verhouding tot de Tegenstander

We zagen eerder dat de afstand tussen Jakob en Israël de waarde van de Tegenstander (359) is. Als we nu de Jabbok (112) en Jakob (182) samenvoegen tot die actieve 'Sprak' of 'Strijd' (294), hoe ver zijn we dan nog verwijderd van de uiteindelijke verlossing?

Als we kijken naar het verschil tussen de totale overwinning (Israël: 541) en deze beginfase (294):

$$541 - 294 = 247$$

Het getal 247 is in het Hebreeuws de waarde van het woord 'Zorach' (זָרַח), wat betekent: "Het

doorbreken van het licht" of **"De zonsopgang"**.

Dit sluit naadloos aan bij het slot van het bijbelverhaal en de kern van Lorbers leer over de wedergeboorte: "...en de zon ging over hem op toen hij de Jabbok gepasseerd was." Zodra de mens (182) de grensrivier (112) accepteert en de innerlijke spraak (294) toelaat, is de overblijvende afstand tot aan het volkomen kindschap (541) niets anders dan het doorbreken van het eeuwige Morgenlicht (247) in de ziel.

De betekenis via het innerlijk Woord

Als we dit leggen naast wat Jezus via Lorber uitlegt over de geestelijke weg, krijgt deze taalkundige omkering een adembenemende betekenis:

De rivier de Jabbok betekent letterlijk "het leegmaken" of "het uitgieten". Het is de stroom van de totale ontlediging.

Wanneer Jakob – de natuurlijke mens – de rivier van de ontlediging (Jabbok) instapt, treedt hij als het ware in zijn eigen spiegelbeeld. Om van zijn ego – de hiel – bevrijd te worden, moet zijn hele wezen omgekeerd worden. Al zijn innerlijke eigenschappen moeten binnenstebuiten worden gekeerd: zijn angst moet veranderen in moed. Zijn neiging tot vluchten moet veranderen in standhouden. Zijn vertrouwen op aardse slimheid moet veranderen in blind vertrouwen op de Vader.

De uiterlijke letters laten hier prachtig zien wat Jezus zo vaak benadrukt in de Nieuwe Openbaring: de weg naar het hemelrijk eist een totale omkeer van de ziel. Je moet door de spiegel van de Jabbok heen om aan de andere kant als een nieuw mens – als Israël – weer boven water te komen.

De vergeten tweelingbroer: Esau en Edom

De tekst vertelt ons hoe Jakob **de hiel van Esau vasthoudt**, hoe hij worstelt met de engel, hoe hij wordt getransformeerd tot Israël. Prachtig. Maar wat gebeurt er met Esau na die geboortescène? Hij verdwijnt. Alsof hij nooit heeft bestaan.

In de joodse overlevering is Esau allesbehalve verdwenen. Esau is de stamvader van Edom, en Edom – zo fluisteren de rabbijnen eeuwenlang – is Rome. Eerst het heidense Rome, daarna het christelijke Rome: het Byzantijnse Rijk, het Heilige Roomse Rijk, het latere Europa en Amerika. De worsteling van Jakob met de engel is dan niet alleen een innerlijke transformatie, maar ook de eeuwige worsteling van het Joodse volk met de christelijke wereldmacht die haar wortels claimt in Esau.

De westerse, Angelsaksische wereld is hier niet Edom, niet de vijandige tweelingbroer. Nee – zij is Jozef, de verloren broer, de gezegende stam die de zegen van het geboorterecht ontving. De tweelingstrijd wordt niet opgelost; hij wordt herschreven tot een vreedzame taakverdeling. Maar luister goed: de oude wond van Esau en Jakob, van Jood en christen, is daarmee niet genezen. De tekst legt er een pleister op van symboliek – maar onder die pleister klopt nog steeds een ander verhaal.

Maar waar blijft het volk Israël?

De tekst is helder: de Joden zijn de nakomelingen van Juda, Benjamin en Levi – een klein restant, slechts drie van de twaalf stammen. Zij bewaren de letter. De grote demografische belofte – "een menigte van volken" – gaat niet naar hen, maar naar Jozef/Efraïm: de Angelsaksische volkeren.

Wat betekent dit voor de staat Israël anno 2026?

De tekst spreekt er met geen woord over, maar de logica is onontkoombaar: het moderne politieke Israël is in dit raamwerk niet de vervulling van de Bijbelse belofte. Het is een historisch curiosum, een schaduw van het oude Zuidrijk. De echte "menigte van volken" woont in Washington en Londen.

Dat is een stelling van immense politieke lading, maar de tekst presenteert haar als een neutrale observatie van gematria en profetie. De stilte rond deze consequentie is oorverdovend.

De islam en de Perzische ziel

We begonnen met een vraag over Iran en Israël. De tekst begint met "Perzen en Meden" – en laat hen dan vallen als een gloeiende kolen. Waarom?

We reduceren Iran tot een Bijbels archetype, een naam uit Daniël. Maar het moderne Iran is meer dan dat. Het is de drager van een levende, bloeiende geestelijke traditie: het sjiïsme, met haar mystiek van de verborgen imam, haar getallensymboliek – haar kosmologie van licht en duisternis.

Wat is de gematria van het Perzische woord voor "licht" (نور, 'nur)? Welke metalen corresponderen met de islamitische tijdsycli? Hoe verhoudt de Perzische notie van 'irfan' (gnosis) zich tot de "overeenstemmende leer"? Niets daarvan. De Perzen zijn een decorstuk, een naam uit de oude doos. De levende, ademende islamitische beschaving – met haar 1,8 miljard zielen – wordt onzichtbaar gemaakt.

Dat is geen verzuim, maar een bewuste keuze. Het wil hier de "geheime wereldgeschiedenis" onthullen, maar sluit daarbij de grootste geestelijke traditie van het Midden-Oosten buiten. Het Midden-Oosten wordt een toneel van christelijke archetypen, zonder dat de spelers van nu een stem krijgen.

We spreken de Joden toe als "bewaarders van de letter" en we prijzen hun "ijzeren trouw" door de ballingschappen heen. Dat klinkt eerbiedig. Maar luister naar de bijklanken: "koud, hard, onbuigzaam", "een ijzeren zenuw in de nek", "het volk weigerde de nek te buigen voor de zachte stromen van de Geest", "geen innerlijke liefde, alleen uiterlijke rituelen".

233 is ook een priemgetal

We zijn enthousiast over 541, het honderdste priemgetal, de volmaakte eenheid van Israël. Maar kijk nog eens naar 233, de getalswaarde van 'regel' (voet). 233 is ook een priemgetal. Het eenenvijftigste priemgetal, om precies te zijn. Een onverdeelbare eenheid. Een getal dat in zichzelf rust, net als 541. Wat betekent dat?

Bestaat in dit verhaal in een hiërarchie: voet (233) is lager, materiëler, onvolmaakter dan Israël (541). Maar de wiskunde fluistert iets anders: ook de voet, ook de harde wet, ook de ijzeren letter is in zichzelf volmaakt. Een priemgetal laat zich niet splitsen, niet reduceren tot iets anders. De materie is niet minder goddelijk dan de geest – zij is alleen anders.

Hier spreekt de geschiedenis van de verzwegen broer, de vergeten volkeren, de verwaarloosde getallen. En wie dat hoort, heeft méér begrepen dan de tekst zelf ooit zeggen kon.

Wat de stilte vult: de boodschap van Lorber over Gaza en de liefde

Als we de geschriften van Jakob Lorber erbij pakken, spreekt de Heer daarin een taal die geen ruimte laat voor misverstanden of politieke nuances. Jezus keert Zich in de Nieuwe Openbaring juist fel tegen precies datgene wat we vandaag de dag in het Midden-Oosten – en in Gaza in het bijzonder – zien gebeuren.

Hier is wat er, zonder eromheen te draaien, vanuit dat geestelijk perspectief aan de hand is:

Het uiterlijke Israël is niet het geestelijke Israël

Jezus legt via Lorber – en ook al in de evangeliën – haarscherp uit dat het uiterlijke, vleselijke volk of de aardse staat geen enkele geestelijke voorkeurspositie meer heeft. Het idee van een "uitverkoren volk" dat op basis van oude rechten een stuk grond mag claimen en daarvoor anderen mag verdrijven of doden, wordt door de Nieuwe Openbaring volledig ontmanteld.

Zodra een volk of staat de naam Israël gebruikt om uiterlijke macht, nationalisme en militair geweld te rechtvaardigen, keert het zich om tot het tegendeel. Het is de ultieme vorm van geestelijke blindheid: de naam van de 'strijder met God' gebruiken om de wetten van de hel – oog om oog, tand om tand – uit te voeren.

De terugval in de zwaarste materie (Satan)

We spraken net over het getal 359, de Tegenstander, die staat voor de wet van de zwaartekracht, de harde materie en het ego. Wat er in Gaza gebeurt – het meedogenloos platbombarderen van een heel gebied, het doden van tienduizenden onschuldige burgers en kinderen onder het mom van zelfverdediging of het uitroeien van een vijand – is de pure, rauwe manifestatie van die materiële tegenkracht.

In de openbaring door Lorber wordt oorlog beschreven als de uiterste triomf van de materie over de geest. Het is de weigering om bij de Jabbok te strijden – in de zin van innerlijke omkeer en nederigheid – en in plaats daarvan de uiterlijke vijand te willen vernietigen. In deze benadering handelt de mens niet als geestelijk mens, maar als gevangene van zijn eigen angst en wraakzucht.

De absolute wet van de Liefde

Jezus' boodschap in de Nieuwe Openbaring is radicaal en kent geen uitzonderingen voor geopolitieke belangen: elk menselijk leven is heilig. Er is geen enkele rechtvaardiging – geen verleden trauma, geen terreuraanslag van de tegenpartij, geen politiek doel – die het systematisch doden en uithongeren van een bevolking goedkeurt.

Wanneer een machthebber of een leger zegt: *“Wij moesten wel handelen, want de vijand dwong ons,”* wordt dit in de geestelijke duiding van Lorber niet automatisch als rechtvaardiging aanvaard. Daar klinkt eerder de waarschuwing in door dat de mens zich kan laten meenemen in een logica van vergelding, waarin het kwaad niet werkelijk wordt overwonnen, maar juist opnieuw wordt doorgegeven.

Het menselijk verstand zoekt voortdurend verklaringen: trauma, politieke druk, historische gebeurtenissen en de aanvallen van Hamas worden als context aangevoerd. Deze factoren behoren tot de zichtbare werkelijkheid, maar nemen volgens deze geestelijke lezing de innerlijke vraag niet weg naar de bron van het handelen van de mens.⁴

⁴ Hezbollah is een sjiitische politieke en militante beweging in Libanon die in de jaren tachtig is ontstaan en ideologisch en politiek nauwe banden onderhoudt met Iran, dat ook aanzienlijke steun verleent. Hamas is een Palestijnse beweging die sinds 2007 feitelijk het bestuur over de Gazastrook uitoefent en eveneens steun ontvangt van onder meer Iran. Beide organisaties spelen een belangrijke rol in het regionale conflict rond Israël, maar opereren in verschillende geografische en politieke contexten.

Wat in het bredere conflictgebied zichtbaar wordt, kan in deze interpretatieve benadering worden gelezen als een diepe crisis van de uiterlijke mens: de neiging om veiligheid en recht te zoeken via macht, geweld en tegengeweld. In die dynamiek dreigt elke partij gevangen te raken in dezelfde cirkel van angst en vergelding.

Vanuit deze geestelijke duiding wordt de tragedie niet herleid tot één volk of één groep, maar tot een universeel menselijk patroon waarin angst, verlies en machtspolitiek elkaar versterken. Zolang de mensheid blijft geloven dat uiterlijke overwinning door het zwaard innerlijke veiligheid kan brengen, blijft zij gevangen in een bewustzijn van scheiding in plaats van verzoening.

..*.*.*.*.*

Redactie: In de vorige uitgave heb ik nagelaten de financiële gegevens correct te vermelden, waarvoor mijn excuses. Op de homepage www.neueoffenbarungen.de staan deze inmiddels op de juiste wijze vermeld.

Je kunt je gewaardeerde bijdrage storten op onderstaand rekeningnummer:

JLBI Gerard Nordhorn
Volksbank BLZ 280 699 56
Banknummer 101 840 2300
IBAN DE 83 280 699 56 101 840 2300
SWIFT-BIC GENODEF1NEV

Stand Bank-Credit.....	op 30 juni	2026	+	339,80	€
Internationale vertalingkosten	op 15 juli	2026	-	100,00	€
Bankkosten	op 30 juni	2026	-	4,95	€
Stand Bankcredit	op 15 juli	2026	+	234,85	€